

Sygn. akt V GC 91/16 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

19 kwietnia 2016r.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu V Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Anna Dobosz

Protokolant st. sekr. sąd. Beata Świąś

po rozpoznaniu 19 kwietnia 2016r. w N.

na rozprawie

sprawy z powództwa J. M.

przeciwko Firmie (...) Spółka jawna w P.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Firmy (...) Spółka jawna w P. na rzecz powoda J. M. kwotę 2 455,03 zł. (dwa tysiące czterysta pięćdziesiąt pięć złotych 03/100) wraz z ustawowymi odsetkami od 29 października 2015r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1 317,00 zł. (jeden tysiąc trzysta siedemnaście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Anna Dobosz

Sygn. akt V GC 91/16 upr

1. odnotować wyrok,

2. kal. 21 dni.

19 kwietnia 2016r. SSR Anna Dobosz

Sygn. akt V G C 91/16

UZASADNIENIE

wyroku z 19 kwietnia 2016r.

Powód J. M. w pozwie skierowanym przeciwko Firmie (...) spółce jawnej w P. domagał się zasądzenia kwoty 2.455,03 zł z ustawowymi odsetkami od wniesienia pozwu do dnia zapłaty i zasądzenia kosztów procesu, wraz z kosztami zastępstwa prawnego.

Uzasadniał, że strony współpracowały ze sobą w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. 24 marca 2015 roku powód zlecił (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością we W. prowadzenie działań windykacyjnych celem odzyskania należności od pozwanego. W wyniku działań podejmowanych przez zleceniobiorcę pozwany uregulował w całości swoje zadłużenie wobec powoda. Powód zapłacił zleceniobiorcy prowizję na kwotę objętą żądaniem pozwu. Powód wskazał jako podstawę prawną swojego żądania – art. 10 ust. 2 Ustawy o terminach zapłaty w

transakcjach handlowych. Pozwany nie uregulował poniesionych przez powoda kosztów odzyskiwania należności nawet w wysokości czterdziestu euro.

(pozew – k. 1-8).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 17 listopada 2015 roku, sąd uwzględnił żądanie pozwu w całości.

(nakaz – k. 35).

Pozwany Firma (...) spółka jawna w P. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty domagając się oddalenia powództwa. Zgłosił zarzut przedawnienia roszczenia głównego które wg pozwanego uległo trzyletniemu przedawnieniu. Ponadto przyznał, że dokonał zapłaty długu głównego w kwocie 20.458,59 zł w trzech ratach, ale nie było to związane z działaniami firmy windykacyjnej. Pozwany kontaktował się z powodem i płacił stosownie do ustaleń między stronami. Zarzucił także, że umowa stron dotyczyła wynajmu i nie stanowiła transakcji handlowej w rozumieniu ustawy powoływanej przez powoda.

(sprzeciw – k. 38-39).

W piśmie z 04 marca 2016 roku powód podtrzymał własne żądanie i wskazał, że zlecenie windykacji nastąpiło 24 marca 2015 roku. Wówczas nastąpiła wysyłka wezwania do zapłaty, kolejne wezwanie do zapłaty zostało sporządzone 27 kwietnia 2015 roku. 2 dni potem doszło do częściowej spłaty należności. Zaprzeczył, aby strony prowadziły jakies rozmowy czy ustalenia co do zapłaty przez pozwanego. Wskazał, że umowa między stronami dotyczyła wynajmu deskowań, a wynajęty sprzęt służył pozwanemu do wykonywania działalności gospodarczej. Ponadto wyliczył, że gdyby powód wystąpił przeciwko pozwanemu o zapłatę należności głównej w kwocie 20.458.59 zł, wówczas koszty procesu obciążające pozwanego byłyby znacznie wyższe od obecnie dochodzonej rekompensaty. Co do zarzutu przedawnienia wskazał, że należy przyjąć termin trzyletniego przedawnienia, a dla dochodzenia zwrotu kosztów odzyskiwania należności termin ten rozpoczął swój bieg 25 maja 2015 roku. Nawet jednak gdyby przyjąć, że początek terminu od którego należy liczyć przedawnienie to termin wymagalności roszczenia pierwotnego, to także ono nie uległo przedawnieniu gdyż należność z faktury VAT numer (...) stała się wymagalna 8 stycznia 2015 roku.

(pismo powoda – k. 59-64).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony współpracowały ze sobą w ramach prowadzonej działalności gospodarczej.

16 września 2014 roku powód wynajął pozwanemu na okres od 18 września do 31 września 2014 roku szalunki ścienne, które pozwany miał wykorzystać do budowy na terenie inwestycji w miejscowości K. – P. P..

(d. umowa – k. 65-72).

Powód wystawił pozwanemu fakturę vat nr (...).01.2015r. na kwotę 20.458,59 zł, z terminem płatności na 15.01.2015r. Pozwany nie uiścił należności.

Powód zlecił działania windykacyjne na kwotę 20.458,59 zł do (...) sp. z o.o. Windykator prowadził sprawę 2 miesiące. Zgodnie z umową za podjęte działania należało mu się wynagrodzenie stanowiące 12 % od sumy głównej czyli 2.455,03 zł netto.

Windykator skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty z 24.03.2015r. oraz z 27.04.2015r.

Pozwany zapłacił 10.000 zł 28.04.2015, 5.000 zł 22.05.2015r., 5.458,59 zł 12.06.2015r.

Powód zapłacił firmie windykacyjnej wynagrodzenie zgodne z umową w kwocie 2455,03 zł netto.

Powód wezwał pozwanego do zapłaty tej należności.

(d. wezwania do zapłaty wraz z dowodami nadania – k. 15-17, 19-20,

dowody przelewów przez pozwanego – k. 21-23,

dowody przelewów przez powoda do (...)- k. 26-27,

nota księgowa – k. 28,

faktura vat nr (...) – k. 30,

wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania – k. 31-32).

Ustalając stan faktyczny sprawy sąd oparł się na niekwestionowanych przez żadną ze stron dokumentach w postaci pisemnej umowy stron, faktur, dowodów przelewów, wezwań do zapłaty i dowodów ich nadania.

Pozwany twierdził, że zapłata długu głównego nastąpiła w wyniku ustaleń stron, czemu powód zaprzeczał. Pozwany nie przedstawił żadnego dowodu na wykazanie tych twierdzeń, pomimo wezwania w celu przesłuchania na rozprawie 19 kwietnia 2016 roku nikt za stronę pozwaną się nie stawił.

W tej sytuacji sąd w oparciu o art. 230 kpc okoliczności faktyczne wykazywane przez powoda ocenił jako przyznane przez pozwanego. Oraz w oparciu o art. kpc 232 sąd przyjął, że pozwany nie wykazał okoliczności przez siebie dowodzonych.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo należało uwzględnić.

W ocenie sądu powód zasadnie domagał się zasądzenia należności w trybie art. 10 ust. 2 Ustawy z 08.03.2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. (Dz. U. z 2013 poz. 403).

Transakcją handlową jest umowa, której przedmiotem jest odpłatna dostawa towaru lub odpłatne świadczenie usługi, jeżeli strony, będące przedsiębiorcami, zawierają ją w związku z wykonywaną działalnością.

Przyjęta w ustawie terminologia nie nawiązuje do typów umów zawartych w kodeksie cywilnym, lecz używa określeń odzwierciedlających ekonomiczny sens transakcji.

J. Głowczyk (w: Uniwersalny słownik ekonomiczny, Warszawa 2000) stwierdza, że towar to: „produkt wytworzony w warunkach podziału pracy między producentami i przeznaczony do wymiany na inny towar bezpośrednio lub za pośrednictwem powszechnego środka wymiany, czyli pieniądza”.

Zgodnie z powołanym aktem prawnym ustawa ma zastosowanie do odpłatnej dostawy towarów między przedsiębiorcami. Wydaje się, że na potrzeby ustawy należy przyjąć, że „towarem” może być każda rzecz (ruchoma lub nieruchoma). Przez dostawę należy rozumieć każdą umowę przenoszącą własność lub prawo do rozporządzania towarem.

Zdaniem sądu umowa najmu szalunków ściennych, wykorzystywanych następnie przez pozwanego na prowadzonej przez siebie budowie, wyczerpuje pojęcie transakcji handlowej w rozumieniu powołanej ustawy, albowiem jej przedmiotem była odpłatna dostawa rzeczy ruchomych, wykorzystywanych następnie przez pozwanego w ramach prowadzonej działalności gospodarczej.

Z art. 10. Ust. 1 ustawy wynika, że wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, równowartość kwoty 40 euro przeliczonej na złote według

średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności.

Ust. 2 stanowi, że oprócz kwoty, o której mowa w ust. 1, wierzycielowi przysługuje również zwrot, w uzasadnionej wysokości, poniesionych kosztów odzyskiwania należności przewyższających tę kwotę.

Z kolei art. 7 w ust. 1 stanowi, że w transakcjach handlowych - z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny - wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki:

- 1) wierzyciel spełnił swoje świadczenie;
- 2) wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie.

Ust. 2 stanowi natomiast, że termin zapłaty określony w umowie nie może przekraczać 60 dni, liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi, chyba że strony w umowie wyraźnie ustalą inaczej i pod warunkiem że ustalenie to nie jest rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela.

Z akt sprawy wynika, że powód wystawił pozwanemu fakturę w 2 stycznia 2015 roku z terminem płatności przypadającym na 15 stycznia 2015 roku. Pozwany należności nie zapłacił.

Dlatego z mocy powołanego art. 10 ustawy powodowi przysługiwało skuteczne prawo domagania się zwrotu kosztów windykacji należności.

Kwota 40 euro [o której mowa w art. 10 ust. 1 ustawy z 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych] ma [...] charakter ryczałtu i wzmocnienie pozycji wierzyciela w tym zakresie polega na uproszczeniu postępowania dowodowego - wystarczy, że wierzyciel wykaże przed sądem sam fakt opóźnienia w zapłacie, aby roszczenie zostało uznane za zasadne. W przypadku gdy koszty odzyskania należności przekroczą kwotę 40 euro, wówczas wierzyciel powinien wykazać (udokumentować) te koszty w celu ich odzyskania (tak. S. Gołębiowski w 'Nowe instrumenty zwalczania opóźnień płatności w ustawie o terminach zapłaty w transakcjach handlowych', Teza 6 – artykuł PPH 2015/1/38-44).

Zdaniem sądu powód w sposób wystarczający wykazał, że poniósł wydatki na odzyskanie należności od pozwanego, oraz że zapłata nastąpiła na skutek działań firmy windykacyjnej. Co do wysokości żądanej kwoty sąd ocenił ją jako adekwatną do podejmowanych przez windykatora czynności. Zwłaszcza, że gdyby powód zdecydował się na wytoczenie pozwanemu sprawy sądowej, a mógłby to zrobić bezpośrednio po upływie terminu wyznaczonego w fakturze do zapłaty, to pozwany musiałby liczyć się z poniesieniem wyższych wydatków - co najmniej wpisu stanowiącego 5 % od należności głównej czyli od kwoty 20.459 zł, tj. 1023 zł oraz wynagrodzenia adwokata w kwocie 2417 zł, czyli łącznie 3.440,00 zł. A więc w wyższej wysokości niż dochodzone obecnie przez powoda.

Zdaniem sądu zarzut przedawnienia był bezzasadny, albowiem zgodnie z artykułem 118 kc, pomiędzy przedsiębiorcami stosuje się przedawnienie trzyletnie i nawet gdyby przyjąć, że termin przedawnienia rozpoczął bieg od 15 stycznia 2015r. to termin przedawnienia dotychczas nie upłynął.

Mając na uwadze powyższe, w świetle powołanych przepisów sąd uwzględnił żądanie pozwu w całości.

O kosztach obecnego procesu sąd orzekł w oparciu o art. 98 i następne kpc, zasądając od pozwanego na rzecz powoda 1317 zł w tym 100 zł wpisu i 1217 zł wydatków na wynagrodzenie fachowego pełnomocnika powoda. Zwłaszcza, że powód wzywał pozwanego do zapłaty kosztów windykacji przed wytoczeniem obecnego procesu. Gdyby pozwany uiszczył tę należność to kosztów obecnego procesu nie musiałby ponieść.

SSR Anna Dobosz

Z:

1/ odnotować uzasadnienie,

2/ odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pozwanemu,

3/ kal. 14 dni.

05.05.2016r.

SSR Anna Dobosz